

Un nen petit volia conèixer Déu. Sabia que era un llarg viatge fins on Déu viu, pel que va empaçar la seva maleta amb pastissets i sis refrescos, i va començar la seva jornada.

Quan havia caminat com tres cantonades, es va trobar amb una velleta. Estava asseguda en el parc, contemplant alguns coloms. El noi es va asseure al seu costat i va obrir la seva maleta.

Estava a punt de beure el seu refresc, quan va notar que l'anciana semblava famolenca, així que li va oferir un pastisset.

Ella agraïda el va acceptar i va somriure al noi. El seu somriure era molt dolç, tant que el noi el volia tornar a veure, així que li va oferir un dels seus refrescos.

Novament ella li va somriure. El noi estava encantat! Es va quedar tota la tarda menjant i somrient, però cap dels dos no va dir ni una sola paraula.

Mentre enfosquia, el noi es va adonar que estava molt cansat, es va alçar per a anar-se'n, però abans d'allunyar-se, va fer mitja volta, va córrer cap a la velleta i li va donar una abraçada.

Ella després d'abraçar-lo, li va fer el més gran somriure de la seva vida.

Quan el noi va arribar a casa seva i va obrir la porta... la seva mare estava sorpresa per la cara de felicitat que feia. Llavors li preguntà: "Fill, per què estàs tan feliç?".

El noi va contestar: "Avui he esmorzat amb Déu!"... I abans que la seva mare contestés res, hi va afegir: "I, saps què? Té el somriure més bonic que he vist mai!"

Mentrestant, l'anciana, també radiant de felicitat, va tornar a casa seva. El seu fill es va quedar sorprès per l'expressió de pau de la seva cara, i li va preguntar: "Mare, què has fet avui que t'ha posat tan feliç?" L'anciana va contestar: "Avui he menjat pastissos amb Déu en el parc!"... I abans que el seu fill li respongués, va afegir: "I, saps que? És més jove del que em pensava!"